

Лыбка Лілія, 11 група, III месца

Маладосць – самая цудоўная пара ў жыцці кожнага чалавека. Мы, маладыя, амаль не заклапочаныя нічым. Сапраўды, “ні жуды, ні нуды”. Наперадзе столькі нязведанага, цікавага, якое вабіць, прыцягвае, якое хочацца спазнаць!

У розная святы я з бацькамі наведваю сваіх бабуль і дзядулю. Якіх толькі гісторый не пачуеш ад старэйшых пра іх маладосць! Нібыта казкі і анекдоты гучаць яны. І усё роўна, сумныя ці вясёлыя, яны ўсе цікавыя. А мы, малодшыя, слухаем, і не перадаць нашай зацікаўленасці. Слухаем, не заўважаючы стрэлак на гадзінніку. Вось яна якая, маладосць, незабыўная! Для старэйшых – гэта ўжо кніга прачытаная, а для мяне яна яшчэ нават не страціла свой свежы пах. Я ўжо пачынаю здзяйсняць свае жаданні і планаваць будучыню.

Зараз мне сямнаццаць год, і я задумваюся, якім будзе маё будучае жыццё. Мабыць, кожны ў маім узросце яшчэ знаходзіцца ў гары петуценняў. Безумоўна, усе аб нечым мрояць. Часам мне здаецца, што і жыццё не хопіць на ажыццяўленне гэтых мар. Але адна з іх ужо збылася: я стала студэнткай педагагічнага ўніверсітэта. З дзяцінства любіла я ўяўляць сябе настаўніцай. І цяпер, ужо будучы дарослай, я прыняла першае значнае вырашэнне: я буду настаўніцай роднай мовы і літаратуры. Мне ўяўляецца, як я стану далучаць сваіх вучняў да здабыткаў беларускай літаратуры і культуры, выхоўваць у іх любоў і павагу да гісторыі роднага краю. Як буду прывідаць любоў да роднага слова, раскрываць яго характэрнае праз творчасць беларускіх пісьменнікаў. Але наперадзе яшчэ доўгія гады вучобы, якія дапамогуць мне стаць сапраўдным настаўнікам. І я ўпэўнена, што гэтыя гады пацвердзяць правільнасць майго прафесійнага выбару, і, дзякуючы сваёй будучай працы, я заўсёды буду заставацца на хвалях безупынной жыццёвай плыні.

Існуе такое меркаванне, што маладосць – гэта час страчаных магчымасцей. Зараз мне цяжка ацаніць праўдзівасць гэтага меркавання. Хто ж яго ведае, можа, некаму і пашчасціць усё паспець. Але варта шанаваць кожную хвіліну, бо трэба зрабіць так многа! Паспець сустрэць сапраўдных сяброў, якія будуць на працягу многіх гадоў поруч, паспець навучыцца вылучаць у людзях станоўчае і адмоўнае.

Я хачу знайсці сяброў, пакуль я студэнтка. Калі я паступіла, амаль ад кожнага, хто мяне віншаваў, гучала часцей не тое, што трэба добра вучыцца (вучоба – вучобай, галоўнае ж здароўе), а тое, што трэба спаткаць сапраўдных сяброў, атрымаць асалоду ад гэтых вясёлых гадоў, не глядзячы на ўсе цяжкасці. Студэнцтва – гэта яркі і незабыўны час. Менавіта дзякуючы сябрам ён такі. З кім, як не з сябрамі, давядзецца сустракацца ў далейшым жыцці і ўзнаўляць у памяці

пажоўкля старонкі маладосці? Я лічу, што з сябрамі трэба перажыць моманты, за якія сорамна зараз, а праз шмат гадоў будзе смешна. А калі не перажывеш, то пра што раскажаш дзецям і ўнукам? Лічы, дарэмна жыў, калі няма чаго ўспомніць.

А каханне?!

“Маладыя гады, маладыя жаданні! Ні жуды, ні нуды, толькі шчасце кахання...”, – напісаў Максім Багдановіч.

Аднойчы мае дзядуля і бабуля расказалі пра сваю маладосць і каханне. Слухаючы іх, мне таксама захацелася спазнаць гэтыя высокія пачуцці. І маё нязведанае будучае, я ўпэўнена, тоіць дзесьці сустрэчу. Можа, першае каханне прынясе мне шчасце, а можа, крыўду, але на тое яно і першае. Хацелася б толькі, каб мой лёс падабраў для гэтай сустрэчы спрыяльны час.

...Кожны дзень дорыць чалавеку новыя адкрыцці і магчымасці. Мне верыцца, што ўсе мае мары і жаданні збудуцца і гады маёй маладосці праляцяць не шэрымі буднямі, а “залатымі агнямі”.

РЕПОЗИТОРИЙ БГПУ